

Arrest

nr. 309 079 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 januari 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 20 januari 2020 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 juli 2021 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot weigering van dit verzoek. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 267 567 van 31 januari 2022 werd dit beroep verworpen door de Raad.

Op 24 februari 2022 diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 5 april 2022 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 september 2022 verklaarde het CGVS dit eerste volgend onderzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Hiertegen werd een beroep ingediend bij de Raad. Bij arrest nr. 285 391 van 27 februari 2023 verwierp de Raad het beroep.

Op 22 maart 2023 diende verzoekster een derde verzoek om internationale bescherming in.

Op 14 december 2023 verklaarde het CGVS dit derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. Verzoekster ging hiertegen in beroep bij de Raad. Bij arrest nr. 306 170 van 6 mei 2024 verwierp de Raad dit beroep.

Op 26 januari 2024 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.04.2022 werd ingediend door :

*(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Iran
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.02.2022 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar tweede asielprocedure werd afgesloten op 03.03.2023 met een beslissing beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Haar derde asielprocedure werd afgesloten op 21.12.2023 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tegen deze beslissing is een niet schorsend beroep lopende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien dit beroep niet schorsend is, staat het uitvoeringsmaatregelen niet in de weg.

De duur van de procedures – namelijk twee jaar en één maand voor de eerste, één jaar en één maand voor de tweede en negen maanden voor de laatste – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en voor marginalisatie omwille van haar bekering tot het christendom indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en voor marginalisatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft omwille van haar vrees voor marginalisatie en het feit dat zij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan een leven in Iran, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een

bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het regime in Iran op de hoogte zou zijn van haar bekering tot het christendom, dat zij zeer actief zou zijn op sociale media en dat de activiteiten van Iraniërs in diaspora nauwelijkt gevolgd zouden worden door het regime in Iran. Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar het ambtsbericht van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken dd. 24.12.2013. Echter, betrokkene haalt hier zelf elementen aan die in essentie kaderen binnen een verzoek om internationale bescherming en waarop zij zich eveneens beriep bij haar verschillende verzoeken om internationale bescherming. We wijzen er op dat de commissaris-generaal tot drie maal toe van oordeel was dat betrokkene veilig kan terugkeren naar Iran, ondanks haar bekering tot het christendom en haar aanwezigheid op sociale media. In deze beslissingen werd telkens specifiek onderzoek gevoerd naar het vluchtrelaas van betrokkene en naar de invloed van de algemene situatie in Iran op de situatie van betrokkene. De commissaris-generaal is de overheidsinstantie die bij uitstek gespecialiseerd is in dit onderzoek. Het louter verwijzen naar een ernstig gedateerd ambtsbericht is ruim onvoldoende om deze herhaalde conclusies van de commissaris-generaal te weerleggen. Uit de laatste beslissing van het CGVS dd. 21.12.2023 blijkt dat: "(...) er aan uw beweerde bekering in Iran, uw beweerde huiskerkgang en uw beweerde problemen geen geloof werd gehecht. (...) Er werd besloten dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België naar de kerk gaa. In beroep bevestigde de Raad deze weigeringsbeslissing integraal. (...) U bracht bij uw derde verzoek geen nieuwe elementen aan waaruit ook maar enigszins zou kunnen blijken dat uw beweerde bekering toch ingegeven zou zijn door een oprechte religieuze overtuiging. Zelfs al gaat u nog steeds naar een kerk, dat nog dient opgemerkt te worden dat het doet vermoeden dat u zich louter uit opportunistische overwegingen binnen de kerk engageert. Bijgevolg heeft u bij uw derde verzoek nog steeds niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren of dat u als dusdanig gezien zal worden door uw omgeving. U bevestigde zelf dat veel mensen in Iran niets weten over uw bekering." (CGVS, 21.12.2023, p. 4). Wat de activiteiten van betrokkene op sociale media betreft en haar hieraan gelieerde vrees voor het Iraanse regime, merkt het CGVS op dat: "Uit het voorgaande kan bijgevolg geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op uw beperkte politieke profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom" (CGVS, 21.12.2023, p.5-6). Bovendien kan het indienen van huidig verzoek tot verblijfsmachtiging geen soort hoger beroep vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden (van haar eerste en tweede asielaanvraag) heeft uitgeput. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Het feit dat haar zoon de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat haar beide dochters in Australië wonen en dat haar andere zoon over verblijfsrecht in Zwitserland zou beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België (en ruimer in Europa en nog ruimer buiten Iran) ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien wordt enkel de verwantschap met haar Belgische zoon aangetoond, niet met haar andere kinderen. Een verklaring van een derde en/of het louter voorleggen van een identiteits- of verblijfskaart van de personen waarop betrokkene zich beroept, heeft onvoldoende bewijskracht om te kunnen spreken van verwantschap. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op het feit dat het centrum van haar belangen zich in België bevindt en dat zij haar leven hier opgebouwd heeft en structuur gegeven. Zij zou hier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgebouwd hebben in de zin van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische zoon. Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Iran uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op haar elementen van lang verblijf en integratie als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2020 in België zou wonen, dat zij van meet af aan haar best gedaan zou hebben om de taal te leren en zich te mengen tussen de Belgen, dat haar integratie duurzame sociale bindingen teweeggebracht zou hebben, dat zij haar best zou doen onze samenleving een dienst te bewijzen, dat aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij bereid zou zijn een knelpunt beroep uit te oefenen, dat zij zou werken, dat zij belasting zou betalen, dat zij haar attest van inburgering voorlegt evenals haar certificaat richtgraad 1 Nederlands, haar arbeidsovereenkomst, een veiligheidscertificaat, enkele loonbrieven, acht getuigenverklaringen en enkele stukken die haar bekering tot het christendom moeten aantonen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Op 29 januari 2024 legde de gemachtigde aan verzoekster eveneens een bevel op om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Tegen deze beslissing diende verzoekster eveneens een beroep in bij de Raad, gekend onder het rolnummer RvV 310 461.

Op 31 mei 2024 diende verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming in.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij licht het middel toe als volgt:

“Verweerder meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker[sic] die ze ingediend hebben op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker[sic] meent dat de motivering van verweerder zeer summier is en dat verweerder dit dossier niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft.

Verzoeker[sic] begrijpen[sic] niet waarom verweerder in dit dossier naar buiten gewone omstandigheden verwijst om haar foutieve beslissing te motiveren.

Verweerder heeft nagelaten om [met] de volgende elementen rekening te houden:

- Duurzame sociale bindingen – vooral door zijn[sic] langdurige asielprocedure in België*
- Humanitaire redenen – bekering tot het Christendom – zoon woont ook in België, andere kinderen allemaal uit Iran gevlucht.*
- Professionele redenen – ze werkt in België en ze betaalt belasting*

Evenmin met volgende elementen:

Brief van de vrienden

Bewijzen over haar bekering en haar bekendheid op sociale media als een bekeerde persoon tot het Christendom

Bewijs waaruit blijkt dat de kinderen in Australië, België en ander Europees land wonen.

Met de landeninfo over de situatie van de bekeerde personen in Iran:

Zie het Ambtsbericht van de ministerie van de buitenlandse zaken van Nederland van 24/12/2013 waarin het volgende staat:

Voorals websites van etnische en religieuze minderheden en oppositiebewegingen werden gecontroleerd en geblokkeerd. Wachtwoorden van 'verdachte' personen zijn soms bekend bij veiligheidsdiensten en zij kunnen via internetproviders alle berichten van deze personen volgen. Activiteiten van de diaspora worden door de Iraanse autoriteiten nauwlettend in de gaten gehouden. Aangenomen kan worden dat de overheid goed op de hoogte is van wat er speelt binnen de Iraanse oppositie in den vreemde, door informatie van onder andere Iraanse studenten, bedrijven en liefdadigheidsinstellingen in het buitenland. Of speciale aandacht bestaat voor asielzoekers is niet bekend, maar kan niet worden uitgesloten. Het in het openbaar uiten of op internet plaatsen van kritiek op de overheid vanuit het buitenland is in Iran strafbaar.

Wanneer hun (internet)gedrag in het buitenland volgens de veiligheidsdiensten aanleiding is voor verdenking kunnen Iraniërs bij terugkeer naar hun wachtwoorden worden gevraagd.

In tegenstelling tot het vorige ambtsbericht stelt dit nieuwe ambtsbericht van 24/12/2013 dat oppositionele Iraniërs in het buitenland nauwlettend in de gaten worden gehouden, mogelijk met speciale aandacht voor asielzoekers. Internetgedrag in het buitenland kan aanleiding zijn voor verdenking, waaruit blijkt dat niet alleen internetactiviteiten die uitgevoerd worden in Iran zelf gemonitord worden. In het vorige ambtsbericht werd slechts opgemerkt dat er aanwijzingen zijn dat vanuit Iraanse ambassades de diaspora wordt gemonitord. Op basis van het huidige ambtsbericht ben ik van oordeel dat mijn (internet)activiteiten in het België bij de Iraanse overheid bekend is geworden. Bij eventueel terugkeer loopt ik het risico vervolgd te worden.

<http://www.rijksoverheid.nl/ministeries/bz/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2013/12/24/iran-2013-12-24.html>

<https://www.vluchtweb.nl/system/files/Vluchtweb/documents/overheidsinformatie/aab-iran2013.pdf>

Hieruit blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De stelling van verweerder getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker [sic].

Verweerder heeft blijkbaar over het hoofd gezien dat verzoekers meerdere jaren niet meer in het land van herkomst woont .

Verweerder dient rekening te houden met alle elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder schendt eveneens[sic] de motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

Verweerder liet na om rekening te houden met het belang van het kind na de machtsovername in Afghanistan door de Taliban.

Dit wil zeggen dat de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden (J. DE STAERCCKE, Algemene beginselen van behoorlijke bestuur en behoorlijke burgerschap, Beginnelsen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer 19).

Een dergelijke handelingswijze is niets anders dan een bewijs van de onzorgvuldigheid waarmee verweerder het dossier van verzoekers heeft onderzocht.

Bijgevolg:

De staatssecretaris of zijn gemachtigde heeft geen rekening gehouden met het geheel van feitelijke elementen.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat dit middel gegrond is.”

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder bespreekt de gemachtigde wel degelijk de door verzoekster in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden en verduidelijkt in de bestreden beslissing waarom deze verzoekster niet beletten de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster voert aan dat de gemachtigde heeft nagelaten rekening te houden met haar duurzame sociale bindingen, vooral haar lange asielprocedure in België, haar bekering tot het Christendom, het feit dat ze een zoon heeft die in België woont, evenals andere kinderen die uit Iran zijn gevlucht en het feit dat ze werkt in België en belastingen betaalt. Verder heeft de gemachtigde evenmin rekening gehouden met de brief van vrienden, de bewijzen over haar bekering en bekendheid op sociale media en landeninfo over de situatie van bekeerde personen in Iran, aldus verzoekster.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel rekening heeft gehouden met het feit dat haar zoon in België woont en ook de andere kinderen Iran hebben verlaten. De gemachtigde motiveert hierover als volgt: *“De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Belgische zoon. Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond.”* In de bestreden beslissing valt ook het volgende te lezen: *“Het feit dat haar zoon de Belgische nationaliteit heeft verworven, dat haar beide dochters in Australië wonen en dat haar andere zoon over verblijfsrecht in Zwitserland zou beschikken, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België (en ruimer in Europa en nog ruimer buiten Iran) ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien wordt enkel de verwantschap met haar Belgische zoon aangetoond, niet met haar andere kinderen.”*

De gemachtigde heeft ook rekening gehouden met de brieven van vrienden want motiveert: *“We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden acht getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoekster toont niet aan dat zij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin zij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van haar sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoekster toont m.a.w. niet aan dat de banden die zij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat zij voor het uitoefenen voor haar privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Iran uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020).”* In haar verzoekschrift slaagt verzoekster er niet in een antwoord te formuleren op deze motieven.

Wat betreft de bekering tot het Christendom en haar stelling dat ook geen rekening werd gehouden met de bewijzen dienaangaande en dat zij een “bekendheid [heeft] op sociale media als een bekeerde persoon tot het Christendom”, valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen over de bekering van verzoekster:

“Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven en voor marginalisatie omwille van haar bekering tot het christendom indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar leven en voor marginalisatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Wat betreft haar activiteiten op sociale media wijst de gemachtigde erop dat deze reeds behandeld werden in de voorgaande verzoeken tot internationale bescherming en dat het CGVS van oordeel was dat een terugkeer naar Iran voor verzoekster geen veiligheidsrisico inhoudt. De gemachtigde citeert in de bestreden beslissing uit de beslissing van het CGVS: *“Uit het voorgaande kan bijgevolg geen diepgaande politieke overtuiging noch een ernstige betrokkenheid bij de Iraanse oppositie blijken. Gelet op uw beperkte politieke profiel in België kan bezwaarlijk aangenomen worden dat u hierom bij terugkeer naar Iran het risico zou lopen op vervolging of het lijden van ernstige schade. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom”.*

De Raad wijst er verder nog op dat verzoekster in het verleden reeds drie verzoeken om internationale bescherming heeft ingediend. In haar eerste twee verzoeken entte verzoekster haar vluchtrelaas en vrees om terug te keren naar Iran uitsluitend op haar profiel als bekeerde Christen. In haar derde verzoek om internationale bescherming ging het zowel om haar profiel als bekeerde Christen als om haar bekendheid op sociale media. Deze aanvragen werden telkens geweigerd door het CGVS. Verzoekster is telkenmale tegen al deze beslissingen in beroep gegaan bij de Raad. In alle drie de gevallen is de Raad overgegaan tot een verwerping van het beroep, waarvan de laatste verwerping dateert van 6 mei 2024 (arrest nr. 306 170).

De Raad moet vaststellen dat de argumenten van verzoekster aangaande de bekering tot het Christendom en haar activiteiten op sociale media reeds werden beoordeeld in het kader van haar beroepen bij de Raad. De Raad dient het gezag van gewijsde van deze arresten te respecteren en kan er thans geen andere mening op nahouden, tenzij verzoekster een element aanbrengt dat nog niet eerder aan de Raad werd voorgelegd en dat, indien dit element had voorgelegen, aanleiding had kunnen geven tot een ander oordeel. Verzoekster heeft evenwel niets nieuws aangebracht.

Waar verzoekster stelt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar “professionele redenen” en het gegeven dat ze in België werkt en belastingen betaalt, kan verwezen worden naar de volgende passage uit de bestreden beslissing: *“Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld was in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang haar asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken, dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”* Met betrekking tot het betalen van belastingen stelt de gemachtigde dat dit een element is dat niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid en dat dit element in deze fase niet beoordeeld kan worden aangezien dit tot de gegrondheid van de aanvraag behoort.

Ook aangaande het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Nederland van 24 december 2013, blijkt dat de gemachtigde hiermee rekening heeft gehouden en heeft gemotiveerd dat het louter verwijzen naar een ernstig gedateerd ambtsbericht ruim onvoldoende is om de herhaalde conclusies van de commissaris-generaal te weerleggen.

De Raad kan verzoekster niet bijtreden waar deze stelt dat de gegeven motivering als summier kan worden beschouwd. De Raad acht de door de gemachtigde geformuleerde motieven bovendien noch kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig. Het weze overigens opgemerkt dat verzoekster de motieven inhoudelijk niet bekritiseert.

Uit het voorgaande blijkt aldus uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde wel met de door verzoekster opgesomde elementen rekening heeft gehouden, er is over elk van de aangehaalde punten duidelijk gemotiveerd, dermate dat de Raad zich de vraag stelt of verzoekster de beslissing heeft gelezen.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In het kader van de zorgvuldigheidsplicht voert verzoekster nog aan dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met het feit dat zij meerdere jaren niet meer in het herkomstland woont en een langdurige asielpprocedure had, terwijl de gemachtigde moet rekening houden met alle elementen in het dossier. Zij vervolgt dat ook geen rekening is gehouden met het belang van het kind “na de machtsovername in Afghanistan door de Taliban”.

Wat betreft haar verblijf voor meerdere jaren in het Rijk en de langdurige asielpprocedure, kan eveneens op eenvoudige wijze gelezen worden in de beslissing dat de gemachtigde deze elementen niet over het hoofd heeft gezien maar motiveert dat “Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 (...) de Raad van State immers (oordeelde) dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het

hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, niet in het buitenland, is ingediend.”

Verder is het voor de Raad niet duidelijk op welke manier de situatie in Afghanistan en de machtsovername aldaar door de Taliban enig effect heeft op de situatie van verzoekster van Iraanse nationaliteit.

De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier, op onzorgvuldige wijze het dossier onderzocht zou hebben, of geen rekening zou gehouden hebben met het geheel van de feitelijke elementen zoals verzoekster aanvoert.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt ook niet aangenomen.

Waar verzoekster een schending van het gelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht opwerpt slaagt zij er niet in dit verder uit te werken. Zij heeft immers telkenmale haar kritiek beperkt tot het aanhalen dat geen rekening was gehouden met bepaalde elementen, zonder inhoudelijk in te gaan op alle motieven die de gemachtigde aan die elementen nochtans heeft gewijd in de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES